

ikke fører til, at Rusland trækker sig ud af forhandlingerne om begrænsning af de strategiske kernevåben. Jeg fik ingen forklaring på, hvordan man vil forhindre et sammenbrud i forhandlingerne om begrænsning af atomvåbnene. Jeg fik bare endnu en besværgelse, nemlig at den danske regering skam støtter forhandlingerne.

Jeg spurgte også, hvad man vil gøre for at sikre, at planerne om en NATO-udvidelse ikke kommer til at hindre opretholdelsen af og videreudbygningen af CFE-aftalerne om konventionel nedrustning i Europa. Også her fik jeg et ikkesvar. Også her fik jeg at vide, at regeringen skam da støtter nedrustning. Men hvordan man skulle kunne udvide NATO og samtidig forhindre, at disse nedrustningsforhandlinger bryder sammen, det har vi intet svar fået på.

Jeg vil nu stille de spørgsmål igen her under debatten, for det er jo de afgørende spørgsmål.

Jeg spurgte også, hvordan man vil hindre en militarisering af Østersøområdet, af Kaliningradområdet f.eks. og andre områder ved Ruslands vestgrænse, samtidig med at man fra den danske regerings side påtænker en NATO-udvidelse omfattende de baltiske lande og Polen. Heller ikke her fik jeg et reelt svar.

Hvordan kan man oprette et Østersøkorps med polske, tyske og danske styrker, 60.000 mand, hvordan kan man forberede forstærkningsaftaler med Polen lige klos op ad Ruslands grænse og så samtidig forestille sig, at russerne fortsætter med at nedtrappe den militære tilstedeværelse i Kaliningrad? Hvordan, vil jeg gerne spørge udenrigsministeren om, kan man forestille sig en sådan udvikling? Man rykker selv frem med militær, og så forestiller man sig, at den anden part fortsætter nedrustningen samtidig.

Jeg vil godt bede ministeren forklare, hvordan den indre sammenhæng i dansk Østersøpolitik egentlig skulle kunne hænge sammen.

Hvis NATO-udvidelsen gennemføres med et land som Polen, vil der blive oprettet militære installationer i Østersøområdet, i Polen, på en sådan måde, at vi risikerer, at det russiske militærvæsen, den russiske militarisme igen får vind i sejlene.

Danmark har spillet en særlig rolle i Baltikum i de senere år. Vi har en situation, som kan skitseres med et citat af professor Bertel Heurlin i Jyllands-Posten den 11. juni 1995, hvor han sagde:

»Danmark har gennemgået en enorm forandring – vi opfører os så markant, som vi ikke har gjort i hundrede år. Man kan næsten tale om en ny dansk militarisme.«

Danmark er gået fra at være, hvad man kunne betegne som et fodslæbende medlem af NATO – vi havde et sikkerhedspolitisk flertal her i Folketinget, som vedtog dagsordener vendt mod atomoprustning – og til nu at være et aktivt udtryk for NATO-militarismen.

Det er efter min mening ikke alene en beklagelig politik set ud fra et nedrustningssynspunkt, men det er også en yderst risikabel politik, en farlig politik set ud fra danske interesser. Det er en politik, hvor Danmark nærmest tiltænker sig selv rollen som stormagt og i hvert fald agerer som sendebud for de stormagter, bl.a. Tyskland og USA, som ikke selv af historiske grunde – især når vi taler om Tyskland – kan tillade sig at agere under eget flag i dette område.

Hvad er det, vi er inde i her i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik? Jeg synes, det er nødvendigt at stoppe op og tænke sig overordentlig godt om, før vi vender tilbage til de traditioner fra for mere end 150 år siden, hvis resultater man så under Napoleonskrigene og på Dybbøl Skanse i 1864, resultaterne af en militæraktivistisk udenrigspolitik.

Det er reelt det, diskussionen drejer sig om.

Der er i Rusland en stor grad af enighed på tværs af de politiske partier og i militæret om, at det er helt uacceptabelt med en udvidelse af NATO ind i Østeuropa. Man taler tit om, at det kommer fra nogle nationalister på højrefløjen og nogle gammelkommunister – sikkert også på højrefløjen – men denne enighed om opfattelsen af NATO-udvidelsen er almindelig udbredt også blandt reformkræfter og demokratiske partier i Rusland. Det må man ikke tage fejl af.

Det kom bl.a. til udtryk i en rapport, som hedder »Rusland og NATO«, og som er skrevet af en russisk tænketank bestående af folk fra erhvervslivet, forskere, journalister, kommentatorer osv., som alle har en grundlæggende provestlig orientering, som går ind for demokratiet, og som endda går ind for de nye økonomiske reformer.

I deres konklusion, som er gengivet og opsummeret af professor Bent Jensen i Jyllands-Posten den 16. juli 1995, hedder det, at en udvidelse af NATO ind i Østeuropa »vil undergrave Ruslands tillid til . . . Vesten« – det er der enighed om i Rusland – vil »være en krænkelse af de